

Bring me home, Ohio

Af Morten Germund

Første stop. McArthur, Ohio. Næste. Booneville, Kentucky. Sidste. Logan, West Virginia. Det er planen for min store "fattigdomsrute" i USA. Jeg befinder mig nu i byen i det fattigste county i Ohio. Da jeg ugen forinden gik ind ad den oplyste dør til Mullin's Pizza på East Main Street i McArthur vidste jeg ikke, at min oprindelige rejse stoppede og en ny tog form.

Jeg bemærker det straks. JC's blå øjne lyser op, da min fremmede accent fortæller om mit projekt. Han står bag disken i sit pizzeria, der bruser i friture og Jerry Springer på TV. Med mel på T-shirten og betalende kunder, der venter, retter han alt fokus på mig og mit ærinde. Det er som om, at jeg er den første fremmede i denne lille by i lang tid. Noget nyt. Noget spændende. Noget andet end den velkendte duft af indgroet bysamfund, der alle ved noget om hinanden. For meget om hinanden. Vi snakker i et par timer, og det grundlægger begyndelsen på vores daglige kaffemøder i solen foran hans pizzeria. Det bliver også begyndelsen til mødet med et par sønner hver dag; Josh, Justin, Jay, Jimmy, Tim, Zak, Rob, Robbie, Robert og Dylan. Troligt tropper de unge drenge op enten for at arbejde i pizzeriaet eller arbejde på smil, der skal afføde føde eller et par dollars fra JC, der som typisk forælder beklager sig med et kærligt smil om en fortabt generation. En ungdom, der allerede er pensioneret.

Den Amerikanske Drøm

Hver morgen sidder jeg, som jeg gør nu, med en kop sort kaffe ved det hvidgrumsede, runde stålbord foran pizzeriaet og nyder solens stråler, der i november virker yngre end måneden. Jeg har været i McArthur, Ohio i en uge. Ved min side sidder JC i sine sædvanlige shorts og T-shirt og snakker løs på sin egen varme, sarkastiske måde om tilstandene i USA og ikke mindst Vinton County, hvor den lille by McArthur med sine 2000 indbyggere er hovedsædet. Jeg kigger på mit ur og skal til at runde af med JC, som har fået til vane og lyst at høre om mine daglige gøremål i min søgen efter Den Amerikanske Drøm eller rettere stagnationen derom.

Idet jeg sætter koppen på bordet og skal til at rejse mig, kommer tre unge drenge omkring de 18 år hen til os. JC kigger på mig. "Du skal møde mine sønner. Det er Dylan, Robert og Jimmy". Imødekommende kigger jeg op og ser tre drenge, der ikke ligner brødre og umuligt kan være det, da de aldersmæssigt balancerer i samme årgang. Da jeg forlader solens stråler og krydser gaden for at ramme min Ford Fusion, forundres jeg. Ikke så meget fordi jeg møder JC's tre sønner. Mere fordi de er nummer seks, syv og otte i rækken af sønner i samme alder, jeg har mødt de sidste par dage.

En uge tidligere vidste jeg ikke, at JC, McArthur eller for dens sags skyld Zaleski National Park, hvor de kringlede veje og nøgne træer afskærer denne by fra resten af Ohio, eksisterede. Denne lille by, der engang var stedet, hvor de første pionerer kæmpede sig vej igennem de barske fødder af Appalachia bjergene og senere fandt kul og hjem. Klemte inde imellem studenterbyen Athens i nord, staterne Kentucky i syd og vest og West Virginia i øst syntes Vinton County glemt. Indtil jeg sad på Tony's i Athens og drak en Blue Ribbon. Min accent og kameraet på den lange bardisk vakte opsigt hos sidemændene, der var interesserede i at høre om mit formål med min rejse. De fortalte om det økonomisk hårdt ramte Vinton County, som

mistede arbejdspladser på grund af den stagnerede kulindustri. Den efterfølgende morgen drog jeg sydpå. Mod McArthur. Ind i Coal Country.

Jeg ankom til Ohio for at skildre fattigdom. Det er første gang, jeg er i USA, og mine sanser er konstant bombarderet af denne gigant af en magt. Fascination på fascination. Alt virker så ekstremt og stort og alligevel så velkendt. Filmisk. Min opvækst i Danmark bærer præg af dette land; film, fastfood, bøger, biler, computerspil og TV har allerede i min tidlige barndom befundet sig i min bevidsthed og bliver nu bekræftet. Og sproget. Selvfølgelig sproget. I tredje klasse, hvor min lærer irriteret korrigerede mig med "Det hedder ikke Ain't".

Et nyt efternavn til Robert

"Du ved godt, at vi ikke er hans biologiske sønner, ik?," spørger Robert i sin grå trøje med hættten trukket godt op om ørerne. Vi er foran pizzeriaet, og solen skinner ikke i dag, hvilket efterlader min sædvanlige stol til højre for det hvidgrumsede bord tom, og vejret en smule køligt. Lidt vinteragtigt. "Jeg har det på fornemmelsen. Jeg må indrømme, at da jeg mødte den ottende søn, strejfede tanken mig", svarer jeg. "Vi er adoptivbørn", siger han. "Det er kun Jimmy, Dylan og mig, der er adopterede. JC kalder bare alle dem, der er omkring ham, sine sønner. Men de er også en slags familie. De kommer hos os ofte og hænger ud", siger Robert, imens han hårdt suger det sidste ud af Marlboro'en. Robert er 18 år og lige kommet hjem fra Jackson, en større by i næste county. Han har afsluttet high school sidste år og befinder sig nu i en doven søgen efter et job, som han ikke har overskuddet til at søge. Han ønsker ikke at starte på college, men drømmer alligevel om at blive forretningsmand. Det gør han ved at forsvinde hjemmefra i månedsvis, hvor han bor hos folk, der vil huse ham, indtil de bliver trætte af ham. Han er tilbage på grund af netop det. Pigen, han boede hos, gad ham ikke mere. Forståeligt. Han har ingen penge. Hverken til mad eller husleje, og hans ADHD gør, at man hurtigt kan trættes af hans mange spørgsmål. Når han ikke har andre steder at tage hen, kommer han altid hjem. JC adopterer ham, da han er 16 år. Hans baggrund er Florida og et forældrepar, der, i deres misbrug af stoffer, er voldelige. Han er seks år, da han kommer i plejefamilie. Første gang. Siden flakker han imellem forskellige familier, der har svært ved at håndtere ham. Indtil JC samler ham op. Og i sin stædighed holder ved. Adopterer ham. Giver ham sit efternavn. Mullins.

Forbilledet, Josh

Forvirret kigger Josh på mig, da jeg en af mine første aftener præsenterer mig for ham og siger, at jeg har mødt hans far i går. Han har aftenvag, og pizzeriaet ligger øde hen som gaden udenfor. "Jeg er ikke hans søn. Men det kalder han mig. Det kalder han os alle sammen", siger Josh med et smil. Josh er 20 år. Som han står der med slidt kasket, let beskidte jeans og brystet skudt frem ligner han mere en af dem, der arbejder med kul. Dem, der er ældre. JC har fortalt mig om ham. JC er stolt af ham og ser ham som en slags forbillede for de andre drenge. Han arbejder hårdt. Bor alene med sin kæreste April og skaber sjældent problemer. Han er den voksne af dem. Den fornuftige. Han bor i en trailer ikke langt fra pizzeriaet. Som den eneste med eget hjem er det også den trailer, drengene benytter sig af til fest. De er for unge til at købe alkohol. De er kriminelle, hvis de drikker alkohol, men hvor der er vilje, eller en storebror over 21, kan det lade sig gøre. Og det gør det. Ikke hver weekend, men hver anden. JC ved det godt, men i Josh har han tillid. Josh udviser altid fornuft, når de fester og lytter opmærksomt på politiscanneren, om hans adresse bliver råbt op. Han drikker kun lidt til festerne. Fuldskab overlader han til sine gæster.

For gammel for tidligt

Vinton County's turistkontor ligger på den anden side af gaden overfor Mullin's Pizza, og i vinduet står en papkasse, hvorpå der er skrevet: "38.720 hjemløse unge i Ohio. Støt Sojourners". Jeg har derefter fundet deres hovedkontor i udkanten af byen og er derinde for at snakke med lederne. Sojourners er en organisation, der hjælper et stigende antal plejebørn med at finde plejefamilier og tryghed. De hjælper særligt "Out of Age"-plejebørn, der som 18-årige bliver opsagt af det amerikanske plejefamilie-system og må klare sig selv. Hvert år bliver 30.000 børn i systemet "Aged Out" og står pludselig uden hverken forældre, plejeforældre og særlig støtte. En stor del ender som hjemløse, kriminelle og stofmisbrugere.

Sojourners har et par lejligheder i byen, hvor de huser et par unge og hjælper dem med at finde arbejde og base. Jeg har lavet en aftale om at fotografere en af de unge, som led i en af konsekvenserne ved fattigdom.

Jeg bliver overrasket over JC's reaktion. Måske ikke overrasket, men mere irriteret. En smule sur over, at han himler op, da jeg fortæller ham om mødet. Han kan ikke forstå, hvad jeg vil med den organisation, der, som han siger, har til formål at tjene penge og ikke gøre noget godt for børnene. "De har ikke hjertet med. Ingen omsorg, ingen commitment". De er en del af et system, der ikke virker efter hensigten; at skabe tryghed og hjem for unge, der mere end andre har brug for omsorg og faste rammer. Han siger, at jeg ikke ved, hvordan tingene virkelig forholder sig. Jeg må give ham ret. Jeg ved ikke noget om det, men det er ifølge mit virke også hensigten. At lade mig belære om tingenes tilstand. Min tone en smule sarkastisk. Fraværende. Mit møde med Sojourners fortæller mig, at der de sidste ti år er en stigning af Out of Age-børn i deres område på grund af den stigende fattigdom.

JC har haft en hård dag. Han virker slidt. Måske derfor hans reaktion. Han har fortalt mig om Jimmy, der som 20-årig nu venter barn med Shelby på 16 år. Hun skal nedkomme en af de nærmeste dage. Hendes familie Hedricks er en broget flok. Forældre, der er pillemisbrugere, børn, der er ligeså. Shelby er dog ikke som resten af familien, men barnet, der skal ankomme en af dagene, er allerede centrum for en fejde imellem JC og Hedricks. Barnet skal ikke vokse op i en trailer i Charleston, West Virginia, fire timers kørsel derfra. Samtidig er JC bekymret for Jimmy. Bekymret for, at Jimmy ikke fatter ansvar, og at JC derfor skal tage kampen alene. Muligvis igennem endnu en adoption. Muligvis opfostre barnet. Jimmy volder JC mange problemer. Hans opvækst i Chillicothes ghetto. Hans forældre på heroin. Hans 12 søskende, hvor hans storebror skal tilbringe de næste 40 år i fængsel på grund af mordet på sin svigermor. Det er baggrunden. Fundamentet for Jimmy, inden JC tager ham til sig og gør ham til en af sine. Men skyggerne i Jimmys sind blinder til tider drengen, og hans trang til marihuana og alkohol virker voksende. JC virker tvivlende.

Der er 400.000 børn i det amerikanske plejefamilie-system. De fleste er anbragt på grund af forældrenes forsømmelse og fysiske og psykiske misbrug. Der er i øjeblikket 104.000 børn, der venter på adoption. De har i snit tre forskellige plejefamilier, men det er ikke usædvanligt, at børn har op til 20-30 forskellige plejefamilier. Knap halvdelen af børnene i systemet er hvide. Nyere statistikker taler et tydeligt sprog. 30 procent af alle hjemløse i USA, og 25 procent af de indsatte har tidligere været i plejefamilie.

En adoption venter

Det er sidste dag i McArthur, før min planlagte tur tager mig videre, og vemodigt går jeg de

200 meter fra mit motel til døren til pizzeriaet. Jeg hungrer kaffe, men hungrer ikke afskeden med JC, som over de ti dage, jeg har brugt i byen, er blevet en ven. Ligeså hans rigtige sønner; Jimmy, Robert og Dylan. De er blevet en del af mit daglige liv i byen. Vi spiller basketball på de slidte baner bag den slidte high school. Vi spiser sammen. Vi joker sammen. Vi har delt vores liv og land med hinanden. JC har åbnet sig mere og mere som dagene har passeret, og kaffen er blevet drukket. Jeg kender hans historie. Hans families generationer i byen. Det første pizzeria. Hans skilsmisse og det barn, der, mod hans vilje, endte i en abort. Hans adoptivsønner. Historien om Robert. Historien om Jimmy. Historien, der er ved at blive skrevet om Dylan. Dylan er ikke adopteret. Endnu. Dylan er yngste medlem. De 16 år skjuler sig godt bag de voksne øjne. Jeg går ud fra, at det er de otte måneder, han har siddet i fængsel, som har frataget ham sin barnlighed. Muligvis tidligere. Dylan er også vokset op i Chillicothes ghetto. Med en mor og to søskende. Faderen er et spøgelse, der kun dukker op på politiplakaterne af eftersøgte. Han har stadig kontakt til sin familie, men de er spredt. Broderen er på vej til Florida på afvæning. Moderen og søsteren bor sammen i Columbus, hvor de, udover at dele tag, også deler sprøjter. De sælger sig selv for at tjene penge til deres forbrug. Det koster den 18-årige søster en gravid mave. Historierne er mange. Dybe.

Thanksgiving

Lettere berørt kigger JC på mig. "Hvis du har lyst, så har drengene og jeg snakket sammen, og vi ønsker dig velkommen til Thanksgiving. Du kan bo hos os. Vi har et hus oppe på bakken gemt bag træerne. Vi har et ekstra værelse, og det er bedre end det kummerlige Steeles Motel. Vi har internet", slutter han og ved, at det er noget, jeg har manglet og er en af grundene til, at jeg hver morgen sidder foran hans pizzeria. Det eneste sted i byen, der har Wifi. Afskeden bliver som ventet. Fåmælt og udtalt med den sædvanlige "god tur" og "håber vi ses til Thanksgiving". Min taknemmelighed for hans venlighed, hjælpsomhed og varme hjerte bliver kun til få ord, og hans glæde over at have én at snakke med, der tænker på andet end mad og våben, bliver i hans blå øjne. Jeg kører derfra, velvidende, at jeg nok ikke kommer tilbage.

Bjergene rejser sig stejlere, som jeg kører ind i Kentucky på jagt efter mere fattigdom og ødelagt Amerika. McArthur har sat sine spor hos mig, og tankerne går på det, jeg har oplevet og de mennesker, som jeg har lært bedre og bedre at kende. Sent om aftenen, efter mørke veje og køligere klima, rammer jeg Booneville og går ind på en diner i den lille by og spørger efter et motel. Og her går det op for mig; Jeg er ved at starte forfra med at lære et nyt sted og nye mennesker at kende. Det giver ingen mening. Fattigdom? USA? Hvad er det, jeg søger? Fattige mennesker? Usle kår? Skørt land? Guns? Gummer? Jeg beslutter mig for at drage tilbage til McArthur og flytte ind hos JC og drengene. Jeg beslutter mig for at dokumentere deres familie. Deres hjem. Et hjem, der skal vise sig at blive en del af mig.

Vi er familie

Lyden af akvariet og træerne, der svajer om huset, er det eneste selskab, JC og jeg har i køkkenet. Vi sidder i det gule lys rundt om det lille bord. Det er nat. Drengene sover. Højest sandsynligt til de blæsere, der med deres monotone støj bryder stilheden og giver dem ro. Det burde vi også. Sove. Men vi mangler stadig en Miller Light hver fra den sixpack, vi medbragte fra byen. Hans i fryseren, min i køleskabet. JC vil have sine øl nærmest skummende af is. Han drikker ikke ofte. Det gjorde han i sine unge dage. Han har sjældent alkohol i huset, da han ved, at hans kat er meget tørstig og stjæler dem fra ham. Det er i hvert fald, hvordan han

humoristisk forklarer sine sønners trang til flaskerne. Det er også en måde at være et forbillede på. Hvordan skal han forklare drengene, at alkohol kan være skidt, hvis han selv sidder og indtager det. Vi åbner de sidste to øl.

Jeg har spurgt JC, hvorfor han adopterer sine drenge. Han kunne være plejefamilie uden at blive familie.

"Skal jeg bare lade ham forsvinde videre i systemet, lade ham forblive hårdt medicineret, og lade ham skylle ud i samfundet som 18-årig, hvor han højest sandsynligt vil ende på gaden, som stofmisbruger eller voldsmand?". Han taler om Robert. "Robert har haft så mange svigt i sit liv; både af sine forældre, men også af adskillige plejefamilier, der aldrig har taget ham til sig. Hvis jeg skal vise mine drenge, at jeg mener det, og jeg vil være der for dem. Hvis jeg skal bryde drengenes livsmønstre, er jeg nødt til at investere det i dem, som jeg ønsker fra dem. Jeg viser dem, at de er en del af mig. De er mine sønner. Vi er familie. På godt og ondt. Men jeg forsvinder ikke. Jeg er her".

Dylan

Han var der også for Dylan. Hver eneste dag. Dengang Dylan sad i retten og senere i fængslet. Dylan kendte koden til JC's pengeskab. Han kendte til dollarsedlerne bag de hårde låger. Og pistolen. Dylan havde boet hos JC i et lille år, og efter en kontrovers blev savnet til hans mor både grunden og undskyldningen for tyveriet. Han flygtede til Columbus. Han flygtede mod sin mor. Med vildskab og i vildrede købte han marihuana og bookedede sig ind på et dystert motel i udkanten af ghettoen. Han havde aldrig brugt en pistol men følte, at det var hans billet igennem de farlige gader til hans mors lejlighed. Han nåede aldrig så langt. Han var lige kommet ud fra badet, da hans nøgne krop blev flået ned på sengen af fire store betjente, der inden for et døgn havde fundet ham. JC viste aldrig vrede. Forsvarede ham. Tog ham tilbage. Dylan kendte alt til svigt. Og for første gang mødte han én, der ikke svigtede.

Den lilla pille

JC snakker meget om meget. Land og rige. Børn og problemer, men sjældent om ham selv. Og hans stemme ændres følsomt, da jeg spørger ham, hvorfor han overhovedet gør det her. Plejefamilie og adoption. Han kigger på mig. Skal lige til at sige noget, men tøver. Alvorligt frembringer han ordene. "Morten. Der er noget, du ikke ved". Jeg kigger på ham. "Det har du sagt om alt hele ugen. Jeg er udmærket klar over, at jeg ikke kender alt", svarer jeg. "I 1996 fik jeg konstateret leukæmi". Jeg forstummer. "Alt ændrede sig. Jeg havde levet en vild ungdom med fest, og hvad der hørte til. Jeg havde en masse forretninger, og alt gik godt". Køkkenet synes mindre. Lydene synes væk. "Det ramte mig hårdt. Det ændrede alt".

Det ændrede alt. JC solgte alle sine forretninger og beholdte kun pizzeriaet, som hans forældre havde startet. Han vidste ikke, om han skulle dø eller leve. Samtidig ramlede hans søsters verden i pillemisbrug, hvilket efterlod hendes søn Justin tilbage uden en mor eller far. JC tog Justin til sig og adopterede ham. Resten er historien på første kontakt med plejefamilie-systemet; en anden dreng. Derefter endnu en. Det er også historien på den lilla pille, som JC hver dag sluger, og som danner de røde blodceller, hans krop ikke selv kan. De piller, der holder ham i live sammen med missionen om at skabe et liv for sine drenge. Ikke kun de adopterede, men også deres venner, som han behandler som sine egne. Han skaber et hjem.

"Morten. Jeg ved ikke, om jeg lever ti år endnu". Den muntre stemning, vi ankom til køkkenet med, er forduftet, og dystre øjne møder dystre øjne. "Jeg kan ikke lade dem dø", siger han og ønsker sig samtalen væk fra sin egen person og fremtid.

"De er børn. De er uskyldige i deres forældres svigt".